

راهنمای نویسندگان مقالات

با توجه به اهمیت آموزش زبان فارسی بویژه به غیرفارسی‌زبانان و علاقه‌مندان از ملیت‌های دیگر، جامعه‌المطفی العالمیه به عنوان بزرگترین و مؤثرترین نهاد علمی و فرهنگی در آموزش زبان فارسی، مجله‌ای تخصصی را با نام «مطالعات آموزش زبان فارسی» و با رویکرد پذیرش مقالات علمی- پژوهشی سامان داده است.

از استادان، پژوهشگران، مدرسان و معلمان ارجمند که در زمینه‌های گوناگون آموزش زبان می‌کوشند، تقاضا می‌گردد تا مقالات علمی خود را برای این مجله ارسال فرمایند. به مقالات برگزیده، هدایایی تقدیم خواهد شد.

الف) محورهای مقالات پژوهشی

- ۱- آموزش زبان با توجه به زبان فارسی
- ۲- الگوها و شیوه‌های آموزش زبان فارسی
- ۳- چالش‌ها و مشکلات در آموزش زبان فارسی
- ۴- راهکارها و روش‌های مؤثر در آموزش زبان فارسی
- ۵- دستور زبان و نقش آن در آموزش زبان فارسی
- ۶- مقایسه آموزش زبان فارسی با آموزش دیگر زبان‌ها
- ۷- نقد و تحلیل کتاب‌ها و منابع موجود در آموزش زبان فارسی
- ۸- هرگونه نوشته علمی که به گونه‌ای به آموزش زبان فارسی مربوط باشد.

ب) شرایط تدوین و ارسال مقالات

تذکرات

- مقاله باید نتیجه تحقیقات نویسنده یا نویسندگان و دارای اصالت و نوآوری باشد.
- مقاله باید از جهت نگارش ساختاری محکم و استوار داشته باشد و اصول فصاحت و بلاغت در آن رعایت شود.
- مقاله نباید در نشریه دیگری منتشر شده باشد و تا اتمام داوری نیز نباید به مجله دیگری فرستاده شود.
- چاپ مقاله منوط به تأیید نهایی هیأت تحریریه است.
- پذیرش مقاله برای چاپ، پس از تأیید هیأت داوران به آگاهی نویسنده خواهد رسید.
- مسئولیت مطالب و محتوای مقاله بر عهده نویسنده است.

- ویراستار مجله در ویرایش ادبی و فنی مقاله بدون تغییر محتوای آن آزاد است.
- حجم مقاله نباید بیش از بیست و پنج صفحه شود.
- نام کامل نویسنده یا نویسندگان، مرتبه علمی، رشته تحصیلی، نشانی محل کار، رایانامه و شماره تلفن نویسنده/ نویسندگان در صفحه جداگانه‌ای ضمیمه شود.

اجزای مقاله

- عنوان: نام کلی مقاله که گویا و بیانگر محتوای مقاله باشد.
- چکیده: شرح جامعی از مقاله با واژه‌های محدود (۲۰۰ واژه یا ده سطر) شامل تصویری کلی از بیان مسئله، هدف، روش تحقیق و یافته‌ها.
- کلید واژه‌ها: شامل حداکثر پنج واژه تخصصی پراهمیت است.
- مقدمه: شامل هدف و ذکر پیشینه پژوهشی مقاله (به اجمال). مقاله باید دارای مقدمه روشن و دقیق باشد چنانکه خواننده را برای ورود به مبحث اصلی آماده سازد.
- پیکره اصلی: شامل متن اصلی مقاله، مبانی نظری، بحث و تحلیل، تقسیم‌بندی‌های محتوایی. بیان پیشینه تحقیق از شرایط مقاله است. در متن اصلی مقاله باید موضوع به طور روشن تحلیل شود.
- نتیجه: شامل نتایج منطقی و مفید مقاله. مقاله باید دارای نتیجه‌گیری دقیق باشد.
- پی‌نوشت: در صورت وجود توضیحات ضروری پس از نتیجه می‌آید.
- منابع: فهرست نویسی ارجاعات مقاله بر مبنای شیوه‌نامه مجله.
- چکیده انگلیسی: با قلم Times New Roman با اندازه ۱۱ (تا ۲۰۰ واژه).
- چکیده انگلیسی حداکثر پانزده سطر (۱۵۰ تا ۲۰۰ کلمه) باشد.

شیوه ارجاع به منابع

۱- ارجاع داخل متن

- نام خانوادگی مؤلف یا نام معروف، تاریخ نشر اثر: صفحه یا صفحات. نیازی به نوشتن «ص» برای شماره صفحات نیست. همچنین اعداد از راست به چپ نوشته شوند؛ مثل (۱۲۲-۱۳۶)
- متن ارجاعی (نقل قول مستقیم) باید داخل گیومه و نشانی آن به ترتیب گفته‌شده، داخل پرانتز قرار گیرد؛ مثل (زرین‌کوب، ۱۳۶۸، ج ۲: ۴۲۶).

- اگر در متن به چند اثر از یک نویسنده ارجاع داده شود، هر کدام از آن آثار بر مبنای تفاوت تاریخ نشر تفکیک می‌شود و در منابع پایانی، با نام اثر مشخص خواهد شد.
- در صورتی که به دو اثر چاپ‌شده از یک مؤلف در یک سال ارجاع داده شود، لازم است ابتدا در منابع پایانی، با نوشتن «الف» و «ب» در کنار سال چاپ، آن‌ها را از هم متمایز کنید و سپس در منابع داخلی، بعد از نام خانوادگی مؤلف، سال چاپ به همراه «الف» یا «ب» نوشته شود؛ برای مثال (نظامی، ۱۳۸۹ الف: ۲۶)
- ارجاع به منابع غیرفارسی در درون متن، به فارسی نوشته می‌شود؛ هرچند اصل منبع مورد استفاده غیرفارسی باشد.
- چنانچه در متن به نام مؤلفی اشاره و مطلبی از وی نقل شود، در ارجاع آن در پایان نقل قول، تنها به سال و صفحه مورد نظر اشاره و از تکرار نام نویسنده خودداری می‌شود، مثل (۱۳۵۱: ۱۲۵) و در صورتی که صفحه خاصی مدنظر نباشد، تنها سال درون پرانتز قرار می‌گیرد.

۲- ارجاع پایانی (منابع)

۲-۱- ارجاع به کتاب

- نام خانوادگی مؤلف یا نام معروف، نام، تاریخ نشر اثر (درون پرانتز با یک فاصله بعد از نام نویسنده)، نام کتاب، نام و نام خانوادگی مصحح یا مترجم، جلد، نوبت چاپ، محل نشر، نام ناشر (بدون ذکر واژه «انتشارات»).
- در منابع پایانی نام کتاب یا رساله دکتری، کج (ایرانیکی) نوشته می‌شود؛ بنابراین، از سیاه کردن (بولد) یا قراردادن آن در گیومه پرهیز کنید.

۲-۲- ارجاع به مقاله

- نام خانوادگی مؤلف، نام، تاریخ نشر اثر (درون پرانتز با یک فاصله بعد از نام نویسنده)، عنوان اصلی مقاله (داخل گیومه)، نام و نام خانوادگی مصحح یا مترجم، عنوان اصلی دانشنامه یا فصلنامه و مجله (ایرانیکی و بدون ذکر واژه مجله و...)، دوره یا سال انتشار، شماره، صفحاتی که مقاله در آن آمده است (بدون استفاده از «ص»)
- عنوان مقاله و پایان‌نامه کارشناسی ارشد تنها در گیومه قرار می‌گیرد و کج یا سیاه نمی‌شود.

۲-۳- ارجاع به پایان‌نامه

- نام خانوادگی مؤلف، نام، سال دفاع (درون پرانتز با یک فاصله بعد از نام نویسنده)، عنوان رساله، مقطع دفاع‌شده، نام و نام خانوادگی استاد راهنما، نام دانشگاه و دانشکده محل تحصیل دانشجوی.
- همان طور که گفته شد نام رساله دکتری، کج (ایرانیکی) نوشته می‌شود و عنوان پایان‌نامه کارشناسی ارشد تنها در گیومه قرار می‌گیرد.

۲-۴- ارجاع به نسخه خطی و اسناد

- نام خانوادگی مؤلف، نام، نام کتاب یا رساله خطی یا نسخه عکسی، شماره نسخه، محل نگهداری.
- در ارجاع به اسناد تاریخی، عنوان سند، شماره طبقه‌بندی و دسترسی، نام آرشیو و برای میکروفیلم‌ها افزون بر مشخصات کتاب، ذکر شماره میکروفیلم و محل نگهداری، ضروری است.

۲-۵- ارجاع به وبگاه‌های اینترنتی

- نام خانوادگی مؤلف، نام، تاریخ درج مطلب در وبگاه (درون پرانتز با یک فاصله بعد از نام نویسنده)، عنوان مقاله یا اثر (داخل گیومه)، نشانی الکترونیکی وبگاه.
- ارجاع به چنین مطالبی در حدّ ضرورت و زمانی است که منابع مکتوب از آن موضوع موجود نباشد.

سایر نکات

- رسم‌الخط مجله، براساس دستور خط مصوب فرهنگستان زبان و ادب فارسی است (آخرین ویرایش). رعایت نیم‌فاصله در تایپ مقالات الزامی است.
 - اسامی لاتین و نام‌هایی که تلفظ آن‌ها دشوار است، در متن مقاله به صورت آوانگاری در مقابل آن‌ها و داخل پرانتز ذکر می‌شود.
 - هر توضیح اضافی دیگری غیر از ارجاع، در پی‌نوشت می‌آید.
 - در بخش منابع در صورتی که نام مؤلف معلوم نباشد، نام اثر جایگزین آن می‌شود.
 - در فهرست منابع ابتدا منابع فارسی و عربی می‌آید و سپس منابع انگلیسی، فرانسوی و... جداگانه ذکر می‌شود.
 - در فهرست منابع در صورتی که مشخصات منبعی بیش از یک سطر شد، برای سطر دوم نیم سانتی‌متر تورفتگی ایجاد شود.
 - از شماره‌گذاری یا قرار دادن خط تیره در آغاز مدخل‌های فهرست منابع پرهیز شود.
- ارجاع به منابع قدیم، به نام اشهر باشد؛ مثل ناصر خسرو و نه قبادیانی.